Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 23. septembrī*

Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) lēmums attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķinu par 2017. gadu – Prasība atcelt tiesību aktu – Tiešs un individuāls skārums – Pieņemamība – Būtiski procedūras noteikumi – Lēmuma autentiskuma pierādīšana – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā – Iebilde par prettiesiskumu – Sprieduma iedarbības laikā ierobežošana

Lietā T-411/17

Landesbank Baden-Württemberg, Štutgarte (Vācija), ko pārstāv *H. Berger* un *K. Rübsamen*, advokāti,

prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *A. Martin-Ehlers*, *S. Raes*, *T. Van Dyck* un *A. Kopp*, advokāti,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Steiblytė* un *K.-P. Wojcik*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt VNV lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 11. aprīļa izpildsesijā attiecībā uz *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā aprēķinu par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05), ciktāl tas attiecas uz prasītāju,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolinss [*A. M. Collins*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*], R. Barentss [*R. Barents*], J. Pasers [*J. Passer*] (referents) un G. De Bāre [*G. De Baere*],

sekretāre: S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 12. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Šī lieta ir saistīta ar banku savienības otro pīlāru – vienoto noregulējuma mehānismu (VNM), kas izveidots ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.). VNM ieviešanas mērķis ir intensificēta noregulējuma integrācija eurozonas dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav eurozonas dalībvalstis, bet izvēlas piedalīties vienotajā uzraudzības mehānismā (VUM) (turpmāk tekstā – "iesaistītās dalībvalstis").

2 Konkrētāk, šī lieta ir saistīta ar vienoto noregulējuma fondu (VNF), kas izveidots ar Regulas Nr. 806/2014 67. panta 1. punktu. Saskaņā ar šīs pašas regulas 67. panta 4. punktu VNF tiek finansēts ar dalībvalstīs ieturētām iemaksām, tostarp *ex ante* iemaksām. Minētās regulas 3. panta 1. punkta 13. apakšpunktā kā "iestāde" ir definēta kredītiestāde vai ieguldījumu brokeru sabiedrība, uz kuru attiecas tās pašas regulas 2. panta c) punktā paredzētā konsolidētā uzraudzība. Iemaksu summas tiek pārskaitītas Eiropas Savienības mērogā, kā paredzēts 2014. gada 21. maijā Briselē (Beļģija) parakstītajā starpvaldību nolīgumā par iemaksu pārskaitīšanu uz VNF un to kopīgošanu.

3 Regulas Nr. 806/2014 70. pantā "*Ex ante* iemaksas" ir noteikts:

"1. Katras iestādes iemaksas piesaista vismaz reizi gadā, un tās aprēķina proporcionāli to saistību apjomam, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā darbības atļauju saņēmušo iestāžu kopējām saistībām, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus.

2. Katru gadu Valde pēc apspriešanās ar ECB vai valstu kompetentajām iestādēm un ciešā sadarbībā ar valstu noregulējuma iestādēm aprēķina atsevišķo iemaksu apmēru, lai nodrošinātu, ka iemaksas, kas jāveic visās iesaistītajās dalībvalstīs visām atļauju saņēmušām iestādēm, nepārsniedz 12,5 % no mērķapjoma.

Katru gadu, aprēķinot atsevišķu iestāžu iemaksu apmēru, par pamatu tiek izmantota:

a) nemainīga iemaksa, kuras apmēru nosaka proporcionāli tam, kāds ir iestādes saistību apmērs, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iestāžu, kurām ir piešķirta atļauja iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējo saistību apmēru, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, un

b) riska līmenim pielāgota iemaksa, kuras apmēru aprēķina, pamatojoties uz Direktīvas 2014/59/ES 103. panta 7. punktā norādītajiem kritērijiem, ņemot vērā proporcionalitātes principu un neradot atšķirības starp dalībvalstu banku sektora struktūrām.

Nosakot nemainīgās iemaksas un riska līmenim pielāgotās iemaksas attiecību, tiek ņemts vērā līdzsvarots iemaksu sadalījums pa dažādu veidu bankām.

Jebkurā gadījumā visās iesaistītajās dalībvalstīs visu atļauju saņēmušo iestāžu atsevišķo iemaksu kopsumma, kas tiek aprēķināta saskaņā ar šā punkta a) un b) apakšpunktu, gadā nepārsniedz 12,5 % no mērķapjoma.

[..]

6. Tiek piemēroti deleģētie akti, kurus Komisija ir pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas 2014/59/ES 103. panta 7. punktu un kuros ir izklāstīta iemaksu pielāgošana proporcionāli iestāžu riska profilam.

7. Padome, rīkojoties pēc Komisijas priekšlikuma, šā panta 6. punktā minēto deleģēto aktu satvarā pieņem īstenošanas aktus, lai noteiktu šā panta 1., 2. un 3. punkta īstenošanas nosacījumus, jo īpaši attiecībā uz:

a) atsevišķu iemaksu aprēķināšanas metodoloģijas piemērošanu;

b) praktisko kārtību, kādā iestādēm tiek piemēroti deleģētajā aktā minētie riska faktori."

4 Attiecībā uz minētajām *ex ante* iemaksām Regulu Nr. 806/2014 papildina Padomes Īstenošanas regula (ES) 2015/81 (2014. gada 19. decembris), ar ko nosaka vienādus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 piemērošanas nosacījumus attiecībā uz *ex ante* iemaksām vienotajā noregulējuma fondā (OV 2015, L 15, 1. lpp.).

5 Turklāt Regula Nr. 806/2014 un Īstenošanas regula 2015/81 ietver atsauces uz dažām normām divos citos aktos:

– pirmkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.);

– otrkārt, Komisijas Deleģētajā regulā (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.).

6 Vienotā noregulējuma valde (VNV) ir izveidota kā Savienības aģentūra (Regulas Nr. 806/2014 42. pants). Tai ir plenārsesija un izpildsesija (Regulas Nr. 806/2014 43. panta 5. punkts). VNV izpildsesijā pieņem lēmumus saistībā ar Regulas Nr. 806/2014 īstenošanu, ja vien minētās regulas normās nav noteikts citādi (Regulas Nr. 806/2014 54. panta 1. punkta b) apakšpunkts).

Tiesvedības priekšvēsture

7 Prasītāja – *Landesbank Baden-Württemberg* – ir Vācijā reģistrēta kredītiestāde. Tā ir iesaistīta *Sparkassen-Finanzgruppe* (Krājkasu finanšu grupa, Vācija) institucionālajā aizsardzības sistēmā (turpmāk tekstā – "IAS").

8 2017. gada 26. janvārī prasītāja nosūtīja Vācijas noregulējuma iestādei *Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung* (Federālais finanšu tirgu stabilizēšanas birojs, Vācija; turpmāk tekstā – "*FMSA*") savu deklarāciju attiecībā uz *ex ante* iemaksām par 2017. gadu.

9 Ar 2017. gada 11. aprīļa lēmumu attiecībā uz *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanu par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") VNV, pamatojoties uz Regulas Nr. 806/2014 54. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 70. panta 2. punktu, izpildsesijā katrai [kredīt]iestādei, arī prasītājai, noteica *ex ante* iemaksas apmēru par 2017. gadu.

10 Ar 2017. gada 21. aprīļa paziņojumu, kas saņemts 2017. gada 24. aprīlī, *FMSA* informēja prasītāju, ka VNV bija noteikusi tās *ex ante* iemaksu VNF par 2017. gadu, un norādīja summu, kas iemaksājama *Restrukturierungsfonds* (pārstrukturēšanas fonds, Vācija; turpmāk tekstā – "paziņojums"). *FMSA* šim

paziņojumam bija pievienojusi divus dokumentus, proti, apstrīdētā lēmuma teksta versiju vācu valodā bez šajā tekstā minētā pielikuma un dokumentu "Detalizēta informācija par riskam pielāgotu aprēķinu: *ex ante* iemaksas [VNF] par 2017. gadu" (turpmāk tekstā – "dokuments "Detalizēts aprēķins"").

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

11 Prasītāja 2017. gada 30. jūnijā cēla šo prasību, Vispārējās tiesas kancelejā iesniedzot attiecīgu dokumentu.

12 Eiropas Komisija 2017. gada 29. septembrī lūdza atļauju iestāties lietā VNV prasījumu atbalstam, Vispārējās tiesas kancelejā iesniedzot attiecīgu dokumentu.

13 Ar 2017. gada 13. novembra lēmumu Vispārējās tiesas astotās palātas (iepriekšējā sastāvā) priekšsēdētājs Komisijas lūgumu par iestāšanos lietā apmierināja.

14 Pēc astotās palātas (iepriekšējā sastāvā) priekšlikuma Vispārējā tiesa, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 28. pantu, nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

15 Pirmkārt, ar procesa organizatorisko pasākumu, kas pieņemts 2019. gada 12. februārī, pamatojoties uz Reglamenta 89. pantu, Vispārējā tiesa aicināja VNV iesniegt, pirmām kārtām, apstrīdētā lēmuma oriģināla pilnīgu eksemplāru, ieskaitot tā pielikumu, un, otrām kārtām, visus starplēmumus, kurus tā pieņēmusi un uz kuru pamata veikts *ex ante* iemaksas aprēķins par 2017. gadu. Otrkārt, Vispārējā tiesa aicināja VNV aprakstīt apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru un iesniegt apliecinošus dokumentus. Treškārt, VNV tika aicināta attiecībā uz tās internetvietnē publicētās tabulas datiem par korekcijas reizinātāja intervāliem atkarībā no riska profila, kuri minēti iebildumu raksta 154. punktā un atbildes raksta uz repliku 102. punktā, precizēt šo datu pirmās publikācijas dienu. Ceturtkārt, VNV tika aicināta norādīt apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz pārējām prasības pieteikuma A.12. pielikumā minētajām pārējām "iestādēm" izmantotās reizinātāja vērtības attiecībā uz IAS rādītāju un korekcijas reizinātāja vērtības atkarībā no riska profila.

16 Ar 2019. gada 20. marta dokumentu VNV atbildēja uz šo procesa organizatorisko pasākumu. Attiecībā uz pieprasījumu iesniegt dokumentus tā pēc būtības norādīja, ka tā šos dokumentus nevar iesniegt konfidencialitātes apsvērumu pēc. Šā iemesla dēļ tā lūdza Vispārējo tiesu apstiprināt pierādījumu savākšanas pasākumu.

17 Ar 2019. gada 10. aprīļa rīkojumu Vispārējā tiesa, pamatojoties uz, pirmkārt, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 24. panta pirmo daļu un, otrkārt, Reglamenta 91. panta b) punktu, 92. panta 3. punktu, kā arī 103. pantu, uzdeva VNV iesniegt apstrīdētā lēmuma oriģināla pilna eksemplāra, ieskaitot tā pielikumu, visu tās pieņemto starplēmumu, uz kuru pamata veikts *ex ante* iemaksas aprēķins par 2017. gadu, visu apliecinošo dokumentu saistībā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru, kā arī šā sprieduma 15. punktā minēto reizinātāju vērtības nekonfidenciālās un konfidenciālās versijas.

18 Ar 2019. gada 3. maija dokumentu VNV atbildēja uz 2019. gada 10. aprīļa rīkojumu. Attiecībā uz apstrīdēto lēmumu VNV paskaidroja, ka tā pielikums bija pieņemts *XLSX* formātā. Savukārt Vispārējai tiesai iesniegtais dokuments bija *PDF* formātā. Runājot par starplēmumiem, VNV iesniedza, pirmām kārtām, lēmumus attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķinu par 2016. gadu un, otrām kārtām, lēmumprojektus un paskaidrojuma rakstus (pavadrakstus). Visbeidzot – VNV sniedza konkrētas norādes par šā sprieduma 15. punktā minēto reizinātāju vērtībām.

19 Lai dotu VNV iespēju sagatavot šā sprieduma 18. punktā minēto atbildi, Vispārējā tiesa 2019. gada 9. septembrī pieņēma vēl vienu rīkojumu – par pierādījumu savākšanas pasākumiem.

20 Ar 2019. gada 26. septembra aktu VNV, pirmkārt, atbildēja uz 2019. gada 9. septembra rīkojumu un iesniedza apstrīdētā lēmuma teksta kopiju *PDF* formātā un – attiecībā uz tā pielikumu – USB zibatmiņu, kas ietvēra vienas *XLSX* formāta datnes nekonfidenciālo versiju un konfidenciālo versiju. Otrkārt, VNV iesniedza to vienpadsmit dokumentu nekonfidenciālās un konfidenciālās versijas, kuros aprakstīta kārtība, kādā tās izpildsesijā tiek apstiprināti lēmumprojekti, kas iekļauti šā sprieduma 18. punktā minētajos paskaidrojuma rakstos vai to pielikumos. Visbeidzot – tā iesniedza anonimizētu tabulu ar šā sprieduma 15. punktā minēto reizinātāju vērtībām.

21 Pēc Reglamenta 103. panta 1. punktā paredzētās pārbaudes veikšanas Vispārējā tiesa, reaģējot uz 2019. gada 10. aprīļa un 9. septembra rīkojumiem par pierādījumu savākšanas pasākumiem, ar 2019. gada 10. oktobra rīkojumu izņēma no lietas materiāliem visu VNV iesniegto dokumentu konfidenciālās versijas un atzina, ka šā sprieduma 18. punktā minēto paskaidrojuma rakstu nekonfidenciālās versijas ietver aizklātas rindkopas, no kurām daļa ir nozīmīgas tiesvedībai un nav konfidenciālas. Līdz ar to tā uzdeva VNV iesniegt minēto rakstu jaunas, nekonfidenciālas versijas.

22 VNV šo rīkojumu izpildīja ar 2019. gada 18. oktobra aktu.

23 Ar 2019. gada 6. novembra vēstulēm prasītāja un Komisija iesniedza savus apsvērumus par VNV atbildēm uz 2019. gada 12. februāra procesa organizatorisko pasākumu, uz 2019. gada 10. aprīļa un 9. septembra rīkojumiem par pierādījumu savākšanas pasākumiem un uz 2019. gada 10. oktobra rīkojumu.

24 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

– piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 VNV prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu vai kā nepamatotu;

– pakārtoti – ja Vispārējā tiesa nolemtu atcelt apstrīdēto lēmumu – šādas atcelšanas sekas atlikt par sešiem mēnešiem, skaitot no dienas, kurā spriedums kļuvis galīgs;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Noteiktajā termiņā Komisijas iestāšanās raksts netika iesniegts.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

27 VNV savos procesuālajos rakstos pēc būtības apstrīd, ka prasītāja būtu tiesīga prasīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu, jo šis lēmums neesot to skāris tieši un individuāli, un ka tās stāvokli varēja ietekmēt vienīgi paziņojums.

28 Nākas konstatēt, ka Tiesa savā 2019. gada 3. decembra spriedumā *Iccrea Banca* (C-414/18, EU:C:2019:1036, 65. punkts) pēc būtības ir nospriedusi, ka, lai gan saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta 1. punktu VNV lēmumu attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF adresāti ir dalībvalstu noregulējuma iestādes (turpmāk tekstā – "VNI"), nav apšaubāms, ka minētie lēmumi tieši un individuāli skar [kredīt]iestādes, kurām ir jāveic šīs iemaksas.

29 No tā izriet, ka prasītāja ir tiesīga prasīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ko VNV tiesas sēdē arī atzina un kas tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā.

30 Attiecībā uz VNV argumentu, ka prasība esot "vērsta tieši [..] pret regulām un direktīvām, kas attiecas uz *ex ante* iemaksu aprēķināšanas sistēmu" un šā iemesla dēļ tā esot noraidāma kā nepieņemama, ir jānorāda, ka šī prasība attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Lūgums atcelt tiesību aktu neattiecas uz Deleģēto regulu 2015/63, bet tā ir uzskatāma par vispārpiemērojamu aktu, pret kuru prasītāja izvirza iebildi par prettiesiskumu.

31 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka saskaņā ar LESD 277. pantu neatkarīgi no tā, ka ir pagājis LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais laiks, jebkura puse tiesvedībā, kurā izskata Savienības iestāžu vai struktūru pieņemtus vispārējas piemērošanas pasākumus, var atsaukties uz LESD 263. panta otrajā daļā norādītajiem iemesliem, lai Eiropas Savienības Tiesā pierādītu šo pasākumu nepiemērojamību.

32 Līdz ar to, ciktāl šī prasība attiecas uz VNV lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Savienības iestādes pieņemtu vispārpiemērojamu aktu, šī prasība nevar tikt uzskatīta par nepieņemamu – visa kopumā vai daļēji – tā vienkāršā fakta dēļ, ka šajā prasībā prasītāja apgalvo šā akta nepiemērojamību saskaņā ar LESD 277. pantu.

33 Turklāt, tā kā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vispārpiemērojamam aktam, kura prettiesiskums tiek apgalvots, tieši vai netieši ir jābūt piemērojamam jautājumā, uz kuru attiecas prasība, un ir jāpastāv tiešai juridiskai saiknei starp apstrīdēto individuālo lēmumu un attiecīgo vispārpiemērojamo aktu (skat. spriedumu, 2017. gada 17. februāris, *Islamic Republic of Iran Shipping Lines* u.c./Padome, T-14/14 un T-87/14, EU:T:2017:102, 55. punkts un tajā minētā judikatūra), pietiek ar norādi, ka apstrīdētais lēmums ietver atsauci uz Deleģēto regulu 2015/63 – kuras 4.–7. un 9. pantam un I pielikumam prasītāja piedēvē prettiesiskumu (skat. šā sprieduma 35. punktu) – kā vienu no tā tiesiskajiem pamatiem. Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka prasītājas *ex ante* iemaksa par 2017. gadu tika aprēķināta pēc metodes, kas tiek saukta par "riskam pielāgotu", tātad tieši piemērojot arī iepriekš minētās Deleģētās regulas 2015/63 normas.

34 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka šī prasība ir pieņemama gan attiecībā uz lūgumu atcelt apstrīdēto lēmumu, gan attiecībā uz prasītājas izvirzīto iebildi par prettiesiskumu.

Par lietas būtību

35 Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza sešus pamatus:

– pirmkārt, esot pārkāpta LESD 296. panta otrā daļa un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 1. punkts un 2. punkta c) apakšpunkts, jo apstrīdētajam lēmumam trūkstot pietiekama pamatojuma;

– otrkārt, esot pārkāpts Hartas 41. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts, jo tā netika uzklausīta;

– treškārt, esot pārkāpts Hartas 47. panta 1. punkts, jo apstrīdēto lēmumu neesot iespējams pārbaudīt;

– ceturtkārt, esot pārkāpts Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta h) apakšpunkts, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.), 113. panta 7. punkts, Deleģētās regulas 2015/63 6. panta 5. punkta pirmais teikums un Hartas 16. un 20. pants un neesot ievērots samērīguma princips, jo attiecībā uz IAS rādītāju ir piemērots reizinātājs;

– piektkārt, esot pārkāpts Hartas 16. pants un neesot ievērots samērīguma princips, jo korekcijas reizinātājs esot piemērots atkarībā no riska profila;

– sestkārt, Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pants, kā arī šīs regulas I pielikums esot prettiesiski.

36 Vispirms ir jāizvērtē absolūtais pamats saistībā ar būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, kurš Savienības tiesai ir jāizskata pēc savas ierosmes (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. punkts; 2000. gada 30. marts, *VBA*/*Florimex* u.c., C-265/97 P, EU:C:2000:170, 114. punkts; 2003. gada 6. marts, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, T-228/99 un T-233/99, EU:T:2003:57, 143. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Būtiski procedūras noteikumu pārkāpumi ir, piemēram, tiesību akta autentiskuma pierādījuma trūkums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. un 76. punkts, un 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40. un 41. punkts), pamatojuma trūkums vai pamatojuma nepietiekamība (skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, Spānija/Komisija, C-279/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:461, 22. punkts un tajā minētā judikatūra), un uz šo pēdējo jautājumu attiecas akta atcelšanas prasības pirmais pamats, kas jāizskata kopā ar trešo un sesto pamatu.

Par apstrīdētā lēmuma autentiskuma pierādīšanu

38 Jāatgādina – tā kā intelektuālais elements un formālais elements veido nedalāmu kopumu, akta rakstiskā forma ir to pieņemošās iestādes gribas izpausme (spriedumi, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 70. punkts; 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 38. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 74. punkts).

39 Akta autentiskuma pierādīšanas mērķis ir nodrošināt tiesisko drošību, fiksējot akta autora pieņemto tekstu, un tā ir uzskatāma par būtisku procedūras noteikumu (spriedumi, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. un 76. punkts; 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40. un 41. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 75. punkts).

40 Ir arī jau nospriests, ka būtiska procedūras noteikuma pārkāpumu veido pati akta autentiskuma pierādīšanas neesamība, un turklāt nav nepieciešams pierādīt, ka aktu ietekmē kāds cits trūkums vai ka autentiskuma pierādīšanas neesamība būtu izraisījusi kaitējumu tam, kas uz to norāda (spriedumi, 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 42. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 76. punkts).

41 Autentiskuma pierādīšanas formalitātes ievērošanas un līdz ar to akta galīgā statusa pārbaude ir jāveic pirms jebkādas citas pārbaudes, piemēram, pārbaudes attiecībā uz akta autora kompetenci, koleģialitātes principa ievērošanu vai attiecībā uz principu par pienākumu pamatot aktus (spriedumi, 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 46. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 77. punkts).

42 Ja Savienības tiesa, izvērtējot tajā iesniegto aktu, uzskata, ka tā autentiskums nav pienācīgi pierādīts, tai pēc savas ierosmes ir jāizvirza pamats saistībā ar būtiska procedūras noteikuma, kas izpaužas kā pienācīgas autentiskuma pierādīšanas neesamība, pārkāpumu un attiecīgi jāatceļ akts, kurā ir pieļauts šāds trūkums (spriedumi, 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 51. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 78. punkts).

43 Šajā ziņā nav lielas nozīmes tam, ka autentiskuma pierādīšanas neesamība nav izraisījusi nekādu kaitējumu nevienai no pusēm strīdā. Proti, aktu autentiskuma pierādīšana ir tiesiskai drošībai ļoti svarīgs būtisks procedūras noteikums LESD 263. panta izpratnē, kura pārkāpums izraisa akta, kurā ir pieļauts trūkums, atcelšanu, un nav nepieciešams pierādīt šāda kaitējuma esamību (spriedumi, 2000. gada 6. aprīlis, Komisija/*ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 52. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 79. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *Goldfish* u.c./Komisija, T-54/14, EU:T:2016:455, 47. punkts).

44 Šajā lietā savā atbildē uz 2019. gada 12. februārī apstiprināto procesa organizatorisko pasākumu VNV norāda, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts rakstveida procedūrā izpildsesijā atbilstoši 7. panta 5. punktam un 9. pantam VNV reglamentā, kas pieņemts ar VNV plenārsesijas 2015. gada 29. aprīļa lēmumu (SRB/PS/2015/8), pēc tam, kad VNV izpildsesijas dalībniekiem pa e-pastu bija nosūtīti dokumenti, tostarp *DOC* formāta dokumenti, kuri atbilst apstrīdētā lēmuma teksta projektam, un dokuments *XLSX* formātā, kas atbilst pielikuma projektam, uz kuru izdarīta atsauce apstrīdētā lēmuma tekstā.

45 Šajā ziņā no VNV atbildes uz 2019. gada 10. aprīļa rīkojumu izriet, ka 2017. gada 11. aprīlī, pēc tam, kad visi izpildsesijas dalībnieki – arī e-pasta vēstuļu formā – bija apstiprinājuši abus šā sprieduma 44. punktā minētos dokumentus, kas grozīti procedūras gaitā, VNV sekretariāts šo dokumentu (apstrīdētā lēmuma tekstu bez tā pielikuma) izdrukāja *DOC* formātā, un VNV priekšsēdētāja parakstīja šo dokumentu, kā arī ar lietas materiāliem saistīto pavadzīmi. Minētā dokumenta parakstītā versija tiekot uzglabāta VNV telpās.

46 VNV, atbildot uz 2019. gada 10. aprīļa rīkojumu, iesniedza šīs apstrīdētā lēmuma teksta parakstītās versijas kopiju, kā arī minētās pavadzīmes kopiju.

47 Tomēr nākas konstatēt, ka VNV nav pievienojusi nekādu autentiskuma pierādījumu par apstrīdētā lēmuma pielikumu, kas ir elektronisks *XLSX* formāta dokuments, kurā uzskaitītas *ex ante* iemaksu summas un kurš tātad ir uzskatāms par šā lēmuma būtisku sastāvdaļu.

48 Proti, VNV nav iesniegusi nevienu apstrīdētā lēmuma pielikuma versiju ar elektronisku parakstu, lai gan minētais pielikums nekādā ziņā nav nesaraujami saistīts ar apstrīdētā lēmuma tekstu.

49 Attiecībā uz šā sprieduma 45. punktā minēto pavadzīmi, kurā frāzei "*Attachment(s): 2*" [Pielikums(-i): 2] teorētiski būtu jānozīmē, ka tad, kad VNV priekšsēdētāja to pašrocīgi parakstīja, šai datnei bija pievienoti divi pielikumi, proti, apstrīdētā lēmuma teksts un pielikuma drukātā versija, nākas konstatēt, ka īstenībā tā nepierāda, ka tai būtu bijuši divi pielikumi, kuri turklāt tajā nav pat identificēti.

50 Turklāt VNV tiesas sēdē norādīja, ka tā nav izdrukājusi pielikumu, kas, kā jau norādīts, ir dokuments *XLSX* formātā, tas ir, elektronisks dokuments. Tādēļ viņas paraksts varēja būtu vienīgi elektronisks, un tātad šo dokumentu nebija iespējams fiziski pievienot pavadzīmei uz papīra.

51 Taču VNV min tikai parakstu uz apstrīdētā lēmuma teksta. VNV nav pierādījusi, ka VNV priekšsēdētāja šo pielikumu būtu parakstījusi elektroniski.

52 Attiecībā uz tiesas sēdē izvirzīto VNV argumentu, ka pavadzīmes parakstīšanas brīdī pielikums esot bijis pieejams dokumentu sistēmā "ARES" (*Advanced Records System*), nākas konstatēt, ka tas ir jauns un līdz ar to nepieņemams, kā arī katrā ziņā nepamatots.

53 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pavadzīme neietver nekādu informāciju, kas pierādītu šo apgalvojumu un vēl jo mazāk – informāciju, kas dotu iespēju konstatēt nesaraujamu saikni starp minēto datni, kuru pašrocīgi parakstījusi VNV priekšsēdētāja, un dokumentu, kas esot pastāvējis sistēmā "ARES" un kas atbilstot Vispārējā tiesā iesniegtajam apstrīdētā lēmuma pielikumam.

54 Katrā ziņā pašrocīgs paraksts uz pavadzīmes, kurā minēti divi neidentificēti pielikumi, kas arī pēc tam netika tai pievienoti nesaraujamā veidā, lai gan īstenībā šai datnei bija tikai viens pielikums, nevar pierādīt autentiskumu citam dokumentam – *XLSX* formāta pielikumam, kas esot pastāvējis sistēmā "ARES".

55 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka nav izpildīta prasība par apstrīdētā lēmuma autentiskuma pierādīšanu.

56 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu pareizas tiesvedības interesēs izskatīt arī pirmo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, trešo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav ievērotas prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzība tiesā, un sesto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka konkrētas Deleģētās regulas 2015/63 normas ir prettiesiskas, šos dažādos pamatus skatot kopā.

Par pirmo, trešo un sesto pamatu – skatītiem kopā –, ar kuriem tiek attiecīgi apgalvota pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzība tiesā neievērošana un Deleģētās regulas 2015/63 prettiesiskums

– Lietas dalībnieku argumenti

57 Prasītāja apgalvo, ka VNV nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un nav ievērojusi tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzība tiesā, jo apstrīdētajā lēmumā sniegtais pamatojums esot nepietiekams.

58 Tā uzsver, ka saskaņā ar judikatūru lēmums, ar ko uzdots samaksāt nodevu, ir pamatots ar intensitāti, kas nepieciešama, lai varētu veiktu pārbaudi tiesā, vienīgi tad, ja tas ietver precīzu un detalizētu pārskatu par prasījumu, kura izpildes rīkojums tas ir.

59 Šajā lietā prasības norādīt pamatojumu esot augstas arī tādēļ, ka korekcija atkarībā no riska profila ir sarežģīta, uzliktais finansiālais slogs ir smags, turklāt VNV ir rīcības brīvība.

60 Taču neviens no prasītājai izsniegtajiem dokumentiem paziņojuma pielikumā neietverot norādes, kas tai esot nepieciešamas, lai novērtētu savas iemaksas aprēķina precizitāti – turklāt gan salīdzinājumā ar gada pamata iemaksas aprēķinu, gan salīdzinājumā ar šīs iemaksas korekciju atkarībā no riska profila.

61 Tādu datu izklāsts, kuri attiecas tikai uz prasītāju, esot acīmredzami nepietiekams.

62 Prasītāja piebilst, ka VNV nevar atsaukties uz pienākumu nodrošināt konfidencialitāti pārējo [kredīt]iestāžu datiem, kuri katrā ziņā ir nepieciešami aprēķina pārbaudei, lai attaisnotu pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu. Tā atsaucas uz Direktīvas 2014/59 84. panta 3. punktu, kā arī uz Regulas Nr. 575/2013 431. pantā un nākamajos pantos noteiktajiem kredītiestāžu pienākumiem izpaust informāciju.

63 Tātad VNV neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu – būtiskā apmērā un dažādā ziņā –, un līdz ar to apstrīdētais lēmums esot jāatceļ. Sniegtais pamatojums nedodot nedz [kredīt]iestādēm, nedz *FMSA* iespēju pārbaudīt un kontrolēt iemaksas aprēķinu. Pat Vispārējai tiesai neesot iespējams pārbaudīt apstrīdēto lēmumu un līdz ar to pašai ievērot pienākumu norādīt pamatojumu. Spriedums, kas tai būtu jātaisa, būtu pretrunā Hartas 47. panta otrajā daļā nostiprināto tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu nodrošināšanai.

64 Prasītāja norāda, ka pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde liecina par iespēju, ka šeit pastāv nepilnības pēc būtības, kas nav apstrīdamas tieši tādēļ, ka trūkst pilnīga pamatojuma.

65 Šo pašu iemeslu dēļ VNV neesot ievērojusi arī prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzība tiesā. Proti, tā kā apstrīdētajam lēmumam trūkst pietiekama pamatojuma, Vispārējā tiesa nevarot pārliecināties, ka tas ir balstīts uz pietiekoši stabiliem faktiem, nedz arī pati novērtēt datu un vērtību, kā arī strīdīgās iemaksas aprēķināšanas posmu abstraktu ticamību.

66 Visbeidzot – prasītāja, atsaucoties uz LESD 277. pantu, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ arī tā iemesla dēļ, ka Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pants, kā arī tās I pielikums paši esot pretrunā principam par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo ar tiem esot radīta sarežģīta iemaksu noteikšanas sistēma, kurai raksturīga novērtējuma brīvība dažādā ziņā, kā arī pilnīga aizklātība, un kuras piemērošanā VNV neesot spējīga sniegt pārbaudāmu un kontrolējamu pamatojumu par atsevišķām [kredīt]iestādēm uzlikto slogu.

67 VNV, ko būtībā atbalsta Komisija, šiem argumentiem nepiekrīt.

68 Vispirms VNV apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pietiekams ne tikai attiecībā pret VNI, lai tā varētu saprast aprēķina apsvērumus, bet arī vispār.

69 Turpinājumā VNV norāda uz vairākiem kontekstuāliem elementiem, kuri tās skatījumā varētu ietekmēt pienākuma norādīt pamatojumu tvērumu.

70 Pirmkārt, gan *FMSA*, gan [kredīt]iestādes esot bijušas iesaistītas *ex ante* iemaksu aprēķināšanas procesā.

71 Otrkārt, *ex ante* iemaksu aprēķināšanā piemērojamā metodika esot nepārprotami izklāstīta piemērojamajā regulējumā, it īpaši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punktā, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 2. iedaļā un I pielikumā.

72 Treškārt, no judikatūras izrietot, ka lēmumu, kas atbilst pastāvīgajai lēmumu pieņemšanas praksei, ir iespējams pamatot summāri, piemēram, ar atsauci uz šo praksi.

73 Turklāt VNV apgalvo, ka prasītājas pienākumam norādīt pamatojumu – pretēji tās apgalvojumam – nav tāda tvēruma, ka tam vajadzētu dot iespēju precīzi novērtēt, vai aprēķini ir pareizi. Tas izrietot no judikatūras saistībā ar citām Savienības tiesību nozarēm, it īpaši ar konkurences tiesību jomu.

74 Šajā kontekstā VNV uzsver, ka *ex ante* iemaksas no (aptuveni) 3500 "iestādēm" ir savstarpēji saistītas, jo visu iemaksu kopsummai ir jāatbilst ikgadējam mērķapjomam, un ka līdz ar to prasītājas iemaksas aprēķins nav balstīts tikai uz pēdējās minētās nosūtīto informāciju, bet arī uz informāciju, ko nosūtījušas pārējās 3500 "iestādes" un kas saistīta ar to darbības specifiku, atbildības jomām un riskiem, ko VNV apstrīdētā lēmuma pieņemšanas ietvaros izvērtēja "iestāžu" klasifikācijas veidā. Šī informācija esot konfidenciāla. Tādēļ pienākums norādīt pamatojumu esot jālīdzsvaro ar VNV pienākumu aizsargāt dienesta noslēpumu saistībā ar visām attiecīgajām "iestādēm".

75 Turklāt no judikatūras izrietot, ka pienākuma norādīt pamatojumu tvērums var tikt ierobežots arī ar primāriem apsvērumiem, kas saistīti ar Savienības vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu.

76 Visbeidzot –, ja konfidenciālā informācija par visām iesaistītajās dalībvalstīs esošajām "iestādēm" tiktu apmainīta ar katru VNI, tiktu pārsniegts tas, kas paredzēts Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta 1. punktā.

77 Līdz ar to apstrīdētā lēmuma pamatojumam izvēlētā detalizācijas pakāpe esot pietiekama.

78 Attiecībā uz prasītājas norādi, ka no tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā izriet, ka Vispārējai tiesai jāspēj pārbaudīt iemaksu aprēķinu, VNV apgalvo, ka šāda interpretācija par tiesiskuma pārbaudi ir pārāk plaša un neatbilst judikatūrai, kas saistīta ar šo jomu. Proti, tiesības uz efektīvu tiesību

aizsardzība tiesā esot jāizvērtē ar Regulu Nr. 806/2014 un Īstenošanas regulu 2015/81 ieviestā institucionālā līdzsvara kontekstā. VNV esot atbildīga par *ex ante* iemaksu aprēķināšanu. Līdz ar to Vispārējās tiesas atbildības jomā neietilpstot VNV lēmuma aizstāšana ar savu lēmumu, kurā būtu pārrēķināta iemaksa. Šajā lietā Vispārējai tiesai drīzāk esot jāpārbauda apstrīdētā lēmuma tiesiskums, ņemot vērā nozīmīgās, piemērojamās tiesību normas. Līdz ar to prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā esot ievērotas.

79 Katrā ziņā Vispārējā tiesa pašas veiktā pārbaudē varētu pieprasīt iesniegt informāciju vai šādai pārbaudei nozīmīgus pierādījumus, vienlaikus līdzsvarojot konfidencialitātes ievērošanu un nepieciešamību pienācīgi nodrošināt tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, un tādējādi novērst jebkādu eventuālu informācijas trūkumu, kas apdraudētu šīs tiesības.

80 Šo pašu iemeslu dēļ prasītājas iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 normu prettiesiskumu esot nepamatota.

81 Jebkurā gadījumā, tā kā prasītāja neesot iesniegusi nekādus pierādījumus attiecībā uz apgalvoto kļūdu *ex ante* iemaksas aprēķinā par 2017. gadu, šis aprēķins principā paliekot spēkā. Tādēļ tai neesot nekādu leģitīmu interešu panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

82 Atbildē uz jautājumu, ko Vispārējā tiesa uzdeva tiesas sēdē, VNV precizēja, ka Direktīvas 2014/59 84. panta 3. punktā, ko minējusi prasītāja (skat. šā sprieduma 62. punktu), un Regulas Nr. 806/2014 88. panta 1. punktā paredzētā iespēja izpaust konfidenciālu informāciju kopsavilkuma vai apkopojuma formā tādā mērā, lai [kredīt]iestādes nevarētu tikt identificētas, šajā gadījumā nav iespējama. Tā esot sniegusi prasītājai datu maksimumu, ko pieļauj pastāvošā sistēma.

– *Vispārējās tiesas vērtējums*

83 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam, un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu īstenot attiecīgu pārbaudi (skat. spriedumu, 2017. gada 20. decembris, *Comunidad Autónoma de Galicia* un *Retegal*/Komisija, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā tiesību akta saturu, izvirzīto pamatu būtību, kā arī interesi saņemt izskaidrojumu, kāda var būt tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi nozīmīgie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2013. gada 7. marts, *Acino*/Komisija, T-539/10, nav publicēts, EU:T:2013:110, 124. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Turklāt tiesību akta pamatojumam ir jābūt loģiskam un tajā it īpaši nedrīkst būt saturisku pretrunu, kas liedz pareizi uztvert šī tiesību akta pamatā esošos iemeslus (skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Pilkington Group*/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 Turklāt pastāv cieša saikne starp pienākumu norādīt pamatojumu un pamattiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumi lietā *Housieaux*, C-186/04, EU:C:2005:70, 32. punkts).

87 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai Hartas 47. pantā garantētā pārbaude tiesā būtu iedarbīga, attiecīgajai personai ir jādod iespēja uzzināt pamatojumu, ar kādu pieņemts apstrīdētais lēmums, gan tāpēc, lai viņai tiktu dota iespēja vislabākajos apstākļos aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus

apstākļus, nolemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā, gan arī tāpēc, lai pēdējā minētā spētu pilnīgi veikt minētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, kas tai jāveic saskaņā ar LESD (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 9. novembris, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, 40. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2019. gada 13. marts, *AlzChem*/Komisija, C-666/17 P, nav publicēts, EU:C:2019:196, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 Vispirms ir jāatgādina, ka tad, ja sistēmā, kas izveidota ar Regulu Nr. 806/2014 un Īstenošanas regulu 2015/81, lēmumi, kuros noteiktas *ex ante* iemaksas, tiek paziņoti VNI, minētie lēmumi individuāli un tieši skar [kredīt]iestādes, kurām ir jāveic šīs iemaksas, tostarp prasītāju (skat. šā sprieduma 28. punktu).

89 Tādēļ interese, kāda var būt šīm [kredīt]iestādēm saņemt paskaidrojumus, ir jāņem vērā arī tad, ja runa ir par pienākuma norādīt aplūkoto lēmumu pamatojumu apmēra izvērtēšanu (spriedumi, 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823, 176. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 164. punkts).

90 Turklāt tieši VNV ir tā, kas aprēķina un nosaka *ex˚ante* iemaksas. Tās lēmumi par minēto iemaksu aprēķināšanu tiek nosūtīti vienīgi VNI (Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta 1. punkts), un VNI tie ir jāpaziņo [kredīt]iestādēm (Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta 2. punkts) un jāpiesaista iemaksas no [kredīt]iestādēm, pamatojoties uz minētajiem lēmumiem (Regulas Nr. 806/2014 67. panta 4. punkts) (spriedumi, 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823, 204. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 179. punkts).

91 Tādējādi, kad VNV rīkojas saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktu, tā pieņem galīgus lēmumus, kas tieši un individuāli skar [kredīt]iestādes (spriedumi, 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823, 205. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 180. punkts).

92 Līdz ar to šo lēmumu autorei – VNV – tie ir jāpamato. Šo pienākumu nevar deleģēt VNI un tās arī nevar novērst VNV pieļauto pārkāpumu, pretējā gadījumā netiktu ievērots VNV kā minēto lēmumu autores statuss un tās atbildība šajā saistībā un, ņemot vērā VNI dažādību, tiktu izraisīts nevienlīdzīgas attieksmes pret [kredīt]iestādēm risks saistībā ar VNV lēmumu pamatojumu (spriedumi, 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823, 206. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 181. punkts).

93 Šajā lietā apstrīdētā lēmuma teksta saskaņošanas atzīmēs kā tā tiesiskais pamats ir norādīta Regula Nr. 806/2014, Direktīva 2014/59, Īstenošanas regula 2015/81, Deleģētā regula 2015/63 un šā sprieduma 2. punktā minētā starpvaldību vienošanās, un tajās ir ietvertas vairākas norādes par to, ka ņemtas vērā par 2015. un 2016. gadu ieturētās *ex ante* iemaksas. Tam seko apstrīdētā lēmuma galvenā rezolutīvā daļa ("[VNV savā izpildsesijā] apstiprina pielikumā norādītās summas *ex ante* iemaksām [VNF] par 2017. gadu") un vienpadsmit punkti, kuros vispārīgi izklāstīta *ex ante* iemaksu aprēķināšanas kārtība. Visbeidzot – 12. punktā ir precizēts, ka "[apstrīdētais lēmums] stājas spēkā tā pieņemšanas dienā".

94 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma pielikumu, ko VNV pievienojusi savai atbildei uz 2019. gada 9. septembra rīkojumu, tas ietver tabulu, kurā attiecībā uz katru attiecīgo [kredīt]iestādi norādīta iesaistītā dalībvalsts, kurā tā saņēmusi atļauju, tās metodes veids, kura izmantota, lai aprēķinātu "Eiropas" daļu *ex ante* iemaksai par 2017. gadu, šīs iemaksas summa un – slejā "Riskam pielāgotās korekcijas faktors (*EA*)" – no riska profila atkarīgais "Eiropas" korekcijas reizinātājs (skat. Deleģētās regulas 2015/63 9. pantu un Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu), kas piemērots tās gadījumā.

95 Nav strīda par to, ka apstrīdētais lēmums – neskaitot tā tekstā iekļautos vispārīgos paskaidrojumus – neietver tikpat kā nevienu prasītājas iemaksas aprēķina elementu. Proti, šajā lēmumā ir minēts tikai metodes veids un korekcijas reizinātāja apmērs atkarībā no riska profila, kuri piemēroti prasītājas gadījumā, lai aprēķinātu tās iemaksas "Eiropas" daļu.

96 Ir jāpiebilst, ka no Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta izriet, ka daļa no iemaksas aprēķina par 2017. gadu, ko VNV veikusi, atsaucoties uz Eiropas kontekstu, šīs iemaksas aprēķinā veido tikai 60 %, savukārt dalībvalsts daļa tajā veido 40 %.

97 Attiecībā uz dokumentu "Detalizēts aprēķins" (skat. šā sprieduma 10. punktu), pieņemot, ka tās autors tik tiešām ir VNV, kā pēdējā minētā apliecinājusi tiesas sēdē, ir konstatējams, ka, lai arī tajā papildus šā sprieduma 94. punktā minētajiem elementiem ir norādīts arī tās metodes veids, pēc kuras aprēķināma "dalībvalsts" daļa no iemaksas, un "dalībvalsts" korekcijas reizinātāja apmērs atkarībā no riska profila, kā arī citi aprēķina elementi, tomēr tas neietver nevienu elementu, kas būtu pietiekams, lai varētu pārliecināties par iemaksas pareizību.

98 Konkrētāk, šis dokuments neietver nevienu paša aprēķina elementu attiecībā uz (aptuveni) 3500 pārējām "iestādēm", lai gan, piemērojot, piemēram, Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pantu, no prasītājas iemaksas aprēķina ir izsecināms, ka, pirmkārt, tiek aprēķināta tās bilances pasīva apmēra (bez pašu kapitāla un segtiem noguldījumiem) attiecība pret visu pārējo "iestāžu" pasīva kopsummu (bez pašu kapitāla un segtiem noguldījumiem) un, otrkārt, izmantojot paredzētos rādītājus, tiek novērtēts tās riska profils salīdzinājumā ar šo pārējo "iestāžu" riska profiliem.

99 Lai attaisnotu šīs informācijas trūkumu, VNV pēc būtības apgalvo, ka informācija par pārējām "iestādēm" ir konfidenciāla.

100 Vispārējā tiesa neapšauba to, ka (aptuveni) 3500 pārējo "iestāžu" dati ir konfidenciāli, tomēr norāda, ka, ciktāl prasītājas iemaksas aprēķins ir savstarpēji atkarīgs no šiem datiem, tas nenovēršami kļūst neskaidrs.

101 Protams, prasītāja var pārbaudīt *ex ante* iemaksas aprēķina metodi, kas noteikta regulējumā un izklāstīta apstrīdētā lēmuma tekstā. Attiecīgā gadījumā tā var apstrīdēt atsevišķus tās aspektus un tās īstenošanu, piemēram, attiecībā uz VNV vērtējumu par tās datiem, kas veikts, pamatojoties uz Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktu.

102 Tomēr, papildus šādai mērķorientētai apstrīdēšanai, tā kā prasītājas iemaksa tiek aprēķināta savstarpēji atkarīgā veidā un balstoties uz neizpaužamu informāciju, aprēķināšanas metode apdraud tās iespējas lietderīgi apstrīdēt apstrīdēto lēmumu.

103 VNV savā atbildē uz ceturto un piekto pamatu šiem apsvērumiem netieši piekrīt. Šajos pamatos prasītāja iebilst pret konkrētiem tās iemaksas aprēķina elementiem, it īpaši norādot uz tās šķietami labo riska profilu, kas izrietot no tās veikta salīdzinājuma starp tās finanšu datiem un citu [kredīt]iestāžu datiem. VNV noraida šo salīdzinājumu, tādēļ ka tas neesot pielīdzināms tās veiktam izsmeļošam izvērtējumam, kas atbilstu regulējumam. Vispārējā tiesa attiecībā uz šo VNV atbildi var tikai konstatēt, ka tieši prasītājai nav iespējams piekļūt precīziem un izsmeļošiem datiem, kas tai dotu iespēju veikt šādu izvērtējumu.

104 Turklāt, tā kā VNV savā atbildē uz piekto pamatu uzsver to, ka korekcijas reizinātāja summas atkarībā no riska profila, kuras piemērojamas prasītājas gadījumā, "ietilpst Deleģētās regulas [2015/63] 9. panta 3. punktā noteiktajā diapazonā, proti, no 0,8 līdz 1,5", ir jānorāda, ka šis gadījums prasītājas bažas nekliedē. Šīs bažas neattiecas uz jautājumu, vai reizinātājs ietilpst minētajā diapazonā, ko, ņemot vērā sniegto pamatojumu, ir iespējams konstatēt, bet gan uz to, vai šis reizinātājs šā diapazona ietvaros nav kļūdains, ņemot vērā, ka dokumentā "Detalizēts aprēķins" norādīts, ka iepriekš minētajā normā

paredzētais diapazons attiecībā uz prasītājas iemaksa apmēru, atspoguļo starpību [*konfidenciāli*] [1] apmērā.

105 Arī tabula, ko VNV publicējusi savā internetvietnē un minējusi arī savā atbildē uz piekto pamatu, šajā ziņā neko nemaina. Šajā tabulā ir norādīts to [kredīt]iestāžu skaits, kurām piemērotas korekcijas reizinātāja summas atkarībā no riska profila eurozonas kontekstā intervālos no 0,8 līdz 0,9, no 0,9 līdz 1 utt., līdz pat intervālam no 1,4 līdz 1,5. Tajā – tāpat kā apstrīdētā lēmuma pielikumā – ir sniegta tikai daļēja informācija par *ex ante* iemaksas aprēķinu, jo tā attiecas tikai uz korekcijas reizinātāju atkarībā no riska profila Eiropas kontekstā. Šī tabula, kas turklāt publicēta pēc šīs prasības celšanas, prasītājas gadījumā nedod iespēju pārliecināties par minētā reizinātāja aprēķina un līdz ar to – tās iemaksas pareizību.

106 Turklāt VNV nenoliedz, ka tāda [kredīt]iestāde kā prasītāja nevar precīzi zināt, kādēļ tās iemaksa tiek palielināta, samazināta vai paliek nemainīga no gada uz gadu, jo šīs izmaiņas vai šī nemainība izriet no relatīvās pozīcijas, kas tai pēc definīcijas nav zināma. Tādēļ [kredīt]iestādes iemaksa varētu pieaugt, lai gan tās riska profils ir pazeminājies, un otrādi, turklāt tās rīcībā nebūtu apliecinošu datu, kas ir konfidenciāli.

107 Tomēr no LESD 296. panta izriet, ka principā uz visiem juridiskiem aktiem attiecas pienākums norādīt pamatojumu, un judikatūrā ir atgādināts, ka pienākums norādīt pamatojumu ir jāpiemēro visiem aktiem, par kuriem var celt prasību tos atcelt (spriedums, 2009. gada 1. oktobris, Komisija/Padome C-370/07, EU:C:2009:590, 42. punkts).

108 Turklāt no judikatūras izriet, ka pamatojuma trūkums nevar tikt attaisnots ar pienākumu neizpaust dienesta noslēpumu. Pienākumu ievērot uzņēmējdarbības noslēpumu nevar interpretēt tik plaši, ka rezultātā pienākums norādīt pamatojumu zaudētu savu būtisko saturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

109 Šajā lietā prasītājai sniegtais pamatojums nedod tai iespēju pārliecināties par savas iemaksas summu, kas turklāt ir uzskatāma par apstrīdētā lēmuma būtisku sastāvdaļu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju. Tas prasītāju nostāda tādā situācijā, ka tai nav iespējams uzzināt, vai šī summa ir aprēķināta pareizi un vai tā būtu jāapstrīd Vispārējā tiesā, tomēr tā nevar – kā tai būtu jādara, vēršoties tiesā ar prasību – attiecībā uz minēto summu identificēt apstrīdētā lēmuma strīdīgos elementus, izteikt šajā sakarā iebildumus un iesniegt pierādījumus, kas var tikt uzskatīti par nopietnām norādēm, ar kurām paredzēts pierādīt, ka tās iebildumi ir pamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *KME Germany* u.c./Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:816, 132. punkts).

110 No tā izriet, ka VNV nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

111 Šo secinājumu neliek apšaubīt arī pārējie VNV izvirzītie argumenti.

112 Runājot par norādi uz prasītājas iesaisti lēmumu pieņemšanas procesā, ir jānorāda, ka šī iesaiste izpaužas tikai kā informācijas, kas saistīta ar [kredīt]iestādi, sniegšanu VNV atbilstoši Deleģētās regulas 2015/63 14. pantam, izmantojot formātus un shēmas, kurus VNV noteikusi, pamatojoties uz Īstenošanas regulas 2015/81 6. pantu. [Kredīt]iestādei tā nesniedz nevienu līdzekli, ar kura palīdzību tā varētu pārliecināties par savas iemaksas pareizību.

113 Šā sprieduma 101. un 102. punktā minēto iemeslu dēļ tas pats attiecas uz VNV norādi uz faktu, ka aprēķināšanas metode ir izklāstīta piemērojamajā regulējumā.

1 Konfidenciālie dati ir izlaisti.

114 Attiecībā uz VNV argumentu, kas pamatots ar judikatūru saistībā ar lēmumiem, kuri atbilst pastāvīgai lēmumu pieņemšanas praksei un kuros pamatojums var tikt sniegts kopsavilkuma veidā, ir jāmin turpmāk izklāstītais.

115 Šī judikatūra nav nozīmīga, jo tā neattiecas uz šajā lietā aplūkojamo jautājumu par datu aizslepenošanu to konfidencialitātes dēļ.

116 Turklāt, ciktāl no lietas materiāliem izriet, ka VNV izmanto informācijas tehnoloģijas (*XLSX* datnes, e-pasta vēstules) *ex ante* iemaksu aprēķina un šīm iemaksām veltītu lēmumu pieņemšanas vajadzībām, kas dod iespēju viegli un ātri noformēt un izplatīt lielu informācijas apjomu, nevar apgalvot, ka šajā lietā varētu tikt piemēroti apsvērumi par būtību, tehniskiem aspektiem vai termiņiem, kas dažkārt tiek izmantoti, lai attaisnotu pamatojumu kopsavilkuma veidā.

117 Visbeidzot un katrā ziņā šajā lietā nevar būt runas par lēmumu pieņemšanas pastāvīgu praksi. Kā norāda prasītāja, 2017. gadā bija tikai otrā reize, kad VNV noteica *ex ante* iemaksas VNF. Turklāt VNV lēmums, ar ko noteiktas *ex ante* iemaksas VNF par 2016. gadu, ir atcelts (spriedumi, 2019. gada 28. novembris, *Banco Cooperativo Español*/VNV, T-323/16, EU:T:2019:822, 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823 un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824).

118 Attiecībā uz argumentu, kas balstīts uz judikatūru par pamatošanu konkurences tiesību jomā, tik tiešām ir tā, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru attiecībā uz šo jomu prasības norādīt pamatojumu neliek Komisijai savā lēmumā norādīt skaitļus saistībā ar naudas soda aprēķināšanas veidu (skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūnijs, *Imperial Chemical Industries*/Komisija, T-214/06, EU:T:2012:275, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Tomēr ir jāuzsver, ka no šīs judikatūras izriet, ka naudas sodi ir uzskatāmi par Komisijas konkurences politikas instrumentu un ka tai ir nepieciešama rīcības brīvība to apmēra noteikšanā, lai uzņēmumu rīcību orientētu konkurences noteikumu ievērošanas ziņā. Tādējādi Komisija nevar, mehāniski izmantojot vienīgi aritmētikas formulas, liegt sev izmantot novērtējuma brīvību. Ja Komisijai būtu pienākums norādīt savā lēmumā skaitlisku informāciju par naudas soda apmēra aprēķināšanas veidu, tas mazinātu to atturošo iedarbību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2003. gada 2. oktobris, *Salzgitter*/Komisija, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 75. punkts; 2008. gada 8. jūlijs, *BPB*/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, 335. un 336. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Hypo Vorarlberg Bank*/VNV, T-377/16, T-645/16 un T-809/16, EU:T:2019:823, 198. punkts un tajā minētā judikatūra).

120 Taču šādi apsvērumi uz šo lietu nav attiecināmi.

121 Pirmkārt, konkrētais gadījums nav saistīts ar regulējumu, kas paredz rīcības brīvību uzņēmumu rīcības orientēšanā, bet gan attiecas uz objektīvu aprēķinu, kas minētā aprēķina autoram principā nepieļauj nekādu šāda veida rīcības brīvību.

122 Otrkārt, konkrētais gadījums neietilpst soda piemērošanas procesā, kas attaisnotu to, ka tiktu uzturēts spēkā atturošais aspekts, bet gan procesā, kas salīdzināms ar nodokļa uzlikšanas procesu. Šajā kontekstā nav neviena iemesla parādniekam liegt iespēju pārliecināties par savas iemaksas pareizību. Šajā ziņā un pretēji tam, ko apgalvo VNV, prasītāja pamatoti atsaucas uz 1958. gada 13. jūnija spriedumu *Meroni*/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7, 30. un 31. punkts), kurā Tiesa ir nospriedusi, ka šajā lietā, kurā runa ir par novērtēšanu pēc savas ierosmes, apstrīdētā lēmuma juridiskajā pamatojumā bija prasīts precīzi un detalizēti norādīt tā prasījuma elementus, kura izpildu rīkojums tā bija, ka vienīgi šāds pārskats var dot iespēju veikt pārbaudi tiesā un ka šādu elementu neesamības gadījumā šim lēmumam trūkst pietiekama pamatojuma (skat. arī spriedumu, 1963. gada 16. decembris, *Macchiorlati Dalmas*/Augstā iestāde, 1/63, EU:C:1963:58, 636. lpp.).

123 Runājot par VNV izmantoto atsauci uz 2005. gada 22. februāra rīkojumu *Hynix Semiconductor*/Padome (T-383/03, EU:T:2005:57, 35. punkts), šajā lietā tas ir acīmredzami nenozīmīgs. Proti, šis rīkojums neattiecas uz pienākumu norādīt akta pamatojumu, bet tikai uz viena lietas dalībnieka, kas tiesvedībā Vispārējā tiesā iesniedz pieteikumu par konfidencialitāti, pienākumu norādīt sava lūguma pamatojumu.

124 Attiecībā uz VNV izmantotajām atsaucēm uz lietām publiskā iepirkuma un valsts atbalsta jomās Vispārējā tiesa aplūkotajās lietās konstatēja, ka ekonomisko datu aizslepenošana strīdīgā lēmuma nekonfidenciālajā versijā nav nedz atņēmusi prasītājām iespēju saprast Komisijas izmantoto argumentāciju, nedz apgrūtinājusi prasītāju iespēju apstrīdēt šo lēmumu Vispārējā tiesā, nedz arī traucējusi to veikt savu pārbaudi saistībā ar attiecīgo prasību (spriedums, 2015. gada 8. janvāris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, T-58/13, nav publicēts, EU:T:2015:1, 73.–77. punkts), un ka prasītājiem bija pietiekamas zināšanas par pārējo izraudzīto pretendentu piedāvājumu nosacītajām priekšrocībām (spriedums, 2015. gada 8. jūlijs, *European Dynamics Luxembourg* u.c./Komisija, T-536/11, EU:T:2015:476, 47. punkts un 50. punkta nobeigums).

125 Savukārt šajā lietā, kā jau norādīts šā sprieduma 93.–106. un 109. punktā, prasītājai sniegtais pamatojums, pat ņemot vērā dokumentu "Detalizēts aprēķins" (skat. šā sprieduma 10. punktu), nedod tai iespēju pārliecināties, vai tās iemaksas apmērs atbilst piemērojamajam regulējumam un tātad, pilnā mērā apzinoties iemeslus, nolemt, vai ir lietderīgi vērsties atbildīgajā tiesā un kādā veidā.

126 Attiecībā uz VNV izdarīto atsauci uz judikatūru, kas attiecas uz cīņu pret terorismu, kurā atzīts, ka imperatīvi apsvērumi, kas saistīti ar Savienības vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, var liegt paziņot atsevišķus pamatojuma elementus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 81. punkts), pietiek ar norādi, ka banku savienības joma nekādi neskar ar cīņu pret terorismu saistīto tematiku.

127 Visbeidzot – un pretēji tam, ko apgalvo VNV, – ir konstatējams, ka Vispārējās tiesas iespējas pieprasīt, lai tā iesniegtu informāciju apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudes vajadzībām, šajā lietā nevar mainīt konstatējumu, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, nedz arī nodrošināt, ka tiek ievērotas prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

128 Proti, apstrīdētajā lēmumā bija jānorāda pietiekams pamatojums jau tā pieņemšanas dienā un katrā ziņā pirms prasības atcelt tiesību aktu celšanas. Pamatojuma nesniegšana nevar tikt novērsta pēc prasības celšanas Vispārējā tiesā, it īpaši pēc pēdējās minētās noteiktajiem procesa organizatoriskajiem vai pierādījumu savākšanas pasākumiem.

129 Attiecībā uz prasītājas izvirzīto iebildi par prettiesiskumu ir jānoraida tiesas sēdē izvirzītais Komisijas arguments, ka tā nevar apšaubīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, jo prasītājas iemaksas aprēķināšanas metode, kas balstīta uz iemaksu savstarpēju atkarību un konfidenciālu datu izmantošanu, neizrietot nedz no Deleģētās regulas 2015/63, nedz no Regulas Nr. 806/2014 un Direktīvas 2014/59, attiecībā pret kurām tā nav izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu. Proti, kā izriet no turpmāk izklāstītajiem apsvērumiem, tas, ka prasītājas *ex ante* iemaksas aprēķins ir neskaidrs un līdz ar to pēdējai minētajai nav iespējams pārliecināties par tā pareizību, vismaz daļēji izriet no pašas Komisijas Deleģētajā regulā 2015/63 noteiktās aprēķināšanas metodes – proti, nedz Regulā Nr. 806/2014, nedz Direktīvā 2014/59 Komisijai nav uzdots izmantot šādu metodi.

130 Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta un Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkta vajadzībām konkrētas "iestādes" *ex ante* iemaksa pēc būtības tiek aprēķināta divos posmos.

131 Vispirms tiek aprēķināta "nemainīga iemaksa" (īstenībā attiecībā uz "nozīmīgākajām iestādēm", tostarp prasītāju, "gada pamata iemaksa" Deleģētās regulas 2015/63 izpratnē, skat. tās 5. apsvērumu), kas ir proporcionāla "iestādes" bilances pasīva summai (izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus) attiecībā pret visu "iestāžu", kas saņēmušas darbības atļauju kādas iesaistītās dalībvalsts teritorijā, bilances pasīva kopsummu (izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus).

132 "Gada pamata iemaksa" pēc tam tiek koriģēta proporcionāli "iestādes" riska profilam.

133 Šīs pielāgošanas kritēriji ir noteikti Deleģētajā regulā 2015/63, ko Komisija pieņēmusi, pamatojoties uz Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkta otro daļu un 7. punktu, un kas ir piemērojama Regulas Nr. 806/2014 kontekstā, kā paredzēts tās 70. panta 6. punktā.

134 Tomēr no Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta, kas ir Deleģētās regulas 2015/63 tiesiskais pamats, neizriet, ka pielāgošanā atkarībā no riska profila katrā ziņā būtu jāpārņem savstarpēji atkarīgas aprēķināšanas veids, kas ir balstīts uz konfidenciāliem trešo personu datiem.

135 Proti, visi elementi, kuri ņemami vērā pielāgošanā atkarībā no riska profila un kuru saraksts iekļauts iepriekš minētajā 103. panta 7. punktā, attiecas vienīgi uz attiecīgo [kredīt]iestādi, proti, pirmkārt, tās riska darījumi, tostarp tirdzniecības darbība, ārpusbilances saistību un parādsaistību apjoms, otrkārt, tās finansējuma avotu un neapgrūtināto, īpaši likvīdo aktīvu stabilitāte un dažādība, treškārt, tās finansiālais stāvoklis, ceturtkārt, varbūtība, ka tai tiks piemērots noregulējums, piektkārt, apmērs, kādā tā jau ir saņēmusi ārkārtas finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem, sestkārt, tās struktūras un noregulējamības sarežģītums, septītkārt, tās svarīgums vienas vai vairāku dalībvalstu vai Savienības finanšu sistēmas vai ekonomikas stabilitātei un, astotkārt, dalība kādā institucionālā aizsardzības sistēmā.

136 Attiecībā uz apgalvojumu, ka savstarpējā atkarība un pārējo "iestāžu" konfidenciālo datu izmantošana izriet no Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punkta, kurā noteikts ar visu mērķapjomu saistīts un sākotnējā laikposmā sasniedzams VNF finansējuma apjoms, un no tās pašas regulas 70. panta 2. punkta, kurā paredzēts, ka ik gadu iemaksu kopsumma nedrīkst pārsniegt 12,5 % no minētā mērķapjoma, ir konstatējams, ka šajās divās normās attiecībā uz attiecīgajām [kredīt]iestādēm, tostarp prasītāju, nav paredzēta visiem tajās noteiktajiem sliekšņiem saistīta pielāgošanas sistēma atkarībā no neskaidrā riska profila.

137 Pirmkārt, Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punktā šis mērķapjoms nav noteikts kā precīzi finansējuma griesti, kas būtu jāsasniedz gandrīz ar centa precizitāti, bet tikai kā minimums ("vismaz 1 %").

138 Otrkārt, šis mērķapjoms ir noteikts, norādot uz visu attiecīgo kredītiestāžu segto noguldījumu kopsummu minētajā sākotnējā laikposmā, tātad uz summu, kuru būs iespējams aprēķināt tikai 2023. gada beigās.

139 Treškārt, lai arī Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktā ir paredzēts, ka *ex ante* iemaksas, kas ieturētas par aplūkojamo gadu, nepārsniedz 12,5 % no minētā mērķapjoma, no tā neizriet absolūta nepieciešamība attiecībā uz katru gadu noteikt precīzu summu, kas pēc tam – *ex ante* iemaksu aprēķina ietvaros – būtu jāsadala starp visām attiecīgajām "iestādēm". Proti, papildus faktam, ka pati likme 12,5 % apmērā attiecas uz mērķapjomu, kas noteikts kā minimums, un ar norādi uz summu, kas varēs tikt aprēķināta tikai 2023. gada beigās, šī norma neaizliedz to *ex ante* iemaksu kumulāciju, kuras eventuāli ieturamas par aplūkojamo gadu vismaz 12,5 % apmērā no minētā mērķapjoma.

140 No tā izriet – tā kā, pirmkārt, nedz Direktīvā 2014/59, nedz Regulā Nr. 806/2014 nav paredzēts Komisijas pienākums ar Deleģēto regulu 2015/63 ieviest neskaidru metodi, pēc kuras prasītājai būtu jāveic pielāgošana riska profilam, un, otrkārt, Komisija ir atzinusi, ka, no ekonomikas skatpunkta raugoties, ir iespējams izvērtēt [kredīt]iestādes riska profilu, balstoties tikai uz tās pašas datiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 156. punkts), apstāklis, ka prasītāja savu iebildi par prettiesiskumu esot aprobežojusi ar Deleģēto regulu 2015/63, neliedz Vispārējai tiesai konstatēt *ex ante* iemaksas aprēķināšanas metodes prettiesiskumu, ņemot vērā LESD 296. panta prasības vismaz attiecībā uz to šīs metodes daļu, kas saistīta ar šajā deleģētajā regulā noteikto pielāgošanu atkarībā no riska profila.

141 Tādēļ ir secināms, ka šajā lietā – šā sprieduma 110. punktā – konstatētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildes cēlonis saistībā ar *ex ante* iemaksas aprēķina daļu attiecībā uz pielāgošanu atkarībā no riska profila, ir Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. pantu un I pielikuma prettiesiskums, uz ko ir norādīts iebildes veidā.

142 Turklāt un katrā ziņā, tā kā LESD 296. pantā nostiprinātā prasība ikvienā aktā norādīt pietiekoši precīzu pamatojumu ir uzskatāma par vienu no Savienības tiesību pamatprincipiem, kura ievērošana ir jānodrošina tiesai, nepieciešamības gadījumā pēc savas ierosmes izvirzot pamatu par šā pienākuma neievērošanu (skat. šā sprieduma 36. un 37. punktu), un tā kā, neizpildot šo pienākumu, prasītājas rīcībā nav pietiekamas informācijas, lai tā varētu pārliecināties par savas iemaksas pareizību, VNV šādu pārkāpumu nevar novērst, atsaucoties uz atvasināto tiesību regulējumu.

143 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus – pēc pamata, ar kuru apgalvots, ka nav izpildītas autentiskuma pierādīšanas prasības, atzīšanas par pamatotu – ir secināms, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ arī tā iemesla dēļ, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu un nav ievērotas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, turklāt nav nepieciešams izskatīt pārējos prasītājas izvirzītos pamatus.

Par sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu

144 VNV būtībā lūdz, lai Vispārējā tiesa – ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts – šādas atcelšanas sekas atliktu par sešiem mēnešiem, skaitot no dienas, kad spriedums kļuvis galīgs.

145 Prasītāja par šo jautājumu nav izteikusies.

146 Spriedumiem, ar kuriem Vispārējā tiesa atceļ Savienības iestādes vai struktūras pieņemtu lēmumu, principā ir tūlītēja iedarbība, tas ir, ar atpakaļejošu iedarbību atceltais akts tiek izslēgts no tiesību sistēmas, un ir uzskatāms, ka tas nekad nav pastāvējis. Tomēr ir skaidrs, ka, pamatojoties uz LESD 264. panta otro daļu, Vispārējā tiesa var provizoriski saglabāt spēkā atcelta lēmuma sekas (skat. spriedumu, 2014. gada 2. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-133/12, nav publicēts, EU:T:2014:176, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 Šajā lietā no iepriekš izklāstītā izriet –, kamēr vien netiks grozītas piemērojamās tiesību normas un it īpaši apstrīdētā Deleģētā regula 2015/63, VNV nevarēs aizstāt apstrīdēto lēmumu bez pienākuma norādīt pamatojumu atkārtotas neizpildes un prasītājas tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzība tiesā neievērošanas.

148 Šādos apstākļos atbilstoši VNV secinājumiem apstrīdētā lēmuma sekas ir jāsaglabā spēkā vēl sešus mēnešus, skaitot no dienas, kurā šis spriedums kļūst galīgs.

Par tiesāšanās izdevumiem

149 Saskaņā ar Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kam nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā VNV spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāpiespriež tai segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus atbilstoši prasītājas prasījumiem.

150 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2017. gada 11. aprīļa izpildsesijā pieņemto lēmumu par aprēķinu attiecībā uz *ex ante* iemaksām vienotajā noregulējuma fondā par 2017. gadu (SRB/ES/SRF/2017/05) atcelt, ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*.

2) Lēmums SRB/ES/SRF/2017/05, ciktāl tas attiecas uz *Landesbank Baden-Württemberg*, paliek spēkā sešus mēnešus, skaitot no dienas, kad šis spriedums kļūst galīgs.

3) VNV sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina *Landesbank Baden-Württemberg* tiesāšanās izdevumus.

4) Eiropas Komisija savus tiesāšanas izdevumus sedz pati.

Collins Kancheva Barents

Passer De Baere

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 23. septembrī.

[Paraksti]